

*Чернова Ю. В.,**в. о. старшого викладача кафедри теорії та практики перекладу з англійської мови
Чорноморського національного університету імені Петра Могили*

СУЧАСНІ УКРАЇНСЬКІ ПЕРЕКЛАДАЧІ

Анотація. Стаття присвячена сучасному українському перекладу в обличчях, а саме розкриває найвідоміших особистостей у цій сфері. Матеріал дослідження орієнтує на практичні здобутки найяскравіших представників художнього перекладу, багато з яких працюють усними перекладачами тощо. Стаття являє собою стислий довідник із відомостями про сучасних вітчизняних перекладачів та акцентує увагу на постатях Дмитра Чистяка, Михайла Найдана, Ірини Качанюк-Спех, Олександра Ірванця, Анни Іванченко, Олега Короля, Михайла Якубовича, Христини Назаркевич, Андрія Бондара, Андрія Савенця, Роксоляни Зорівчак, Максима Стріхи та Остапа Сливинського. Про кожного перекладача надаються короткі відомості, а саме з яким перекладом працює, якими мовами перекладає, що думає про переклад загалом та які рекомендації та поради надає майбутньому перекладачеві. Д. Чистяк завдяки своїм перекладам популяризує франкомовних авторів в Україні, а українських – за кордоном, також має досвід перекладу кінематографічної продукції з французької для Першого національного каналу та здійснював послідовний переклад при Французькому інституті в Україні та Посольстві Швейцарії в Україні. М. Найдан познайомив американського читача з творами П. Тичини, М. Рильського, Л. Костенко, Ю. Андруховича, Ю. Винничука та інших. Зусиллями І. Качанюк-Спех українська література стала відомою у Німеччині. О. Ірванець відомий своїми перекладами з російської на українську творів для дітей Г. Остера, з білоруської – прози В. Бікава та У. Арлова, з польської – Я. Корчака та Я. Гловацького, з французької – І. Бруссара. А. Іванченко – відомий молодий перекладач-синхроніст, яка бере участь у найрізноманітніших заходах, від Європарламенту до кінофестивалів. О. Король відомий насамперед своїми художніми перекладами зі шведської мови, тоді як А. Бондар спеціалізується на перекладах із польської. М. Якубович є автором першого повного перекладу смислів Корану українською мовою з арабської. А. Савенець перекладає польську та англійську поезію. Дослідження не оминає увагою легенду українського перекладу Роксоляну Зорівчак, засновницю англійської Шевиченкіани та розробника такої галузі перекладознавства, як Кочурознавство.

Ключові слова: перекладознавство, сучасний український переклад, перекладач, художній переклад, усний переклад.

Сучасне українське перекладознавство сьогодні стає все більш актуальним, адже сфери зарубіжних літератури та кіно практично кожен день випускають новий продукт, який український перекладач бажає відкрити для вітчизняної аудиторії якомога швидше та точніше. Сучасна освічена молодь уже давно має змогу дивитися та читати в оригіналі, проте якщо цей фільм або твір ще не перекладені українською мовою, для них самостійний переклад продукції для ширшої аудиторії може стати цікавим завданням-викликом. Проте не є рідкістю,

коли молодий перекладач не орієнтується на своїх попередників або сучасників та не цікавиться їхніми здобутками, адже він про них просто не знає.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Працюючи з новим теоретичним курсом сучасного українського перекладознавства на півдні України, ми зіштовхнулися з проблемою відсутності навчальної літератури, яка б розкривала студентству імена саме сучасних українських перекладачів, що працювали або працюють не з класичною, наприклад, літературою, яка більше не є для когось актуальною, а із сучасною продукцією кінематографу та літературної традиції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з теми. Проблем та перспектив сучасного українського перекладу торкається Вікторія Шайт, яка аналізує переклади, що були виконані О. Федорченко та У. Григораш, а також цитує перекладача Є. Кононенко [1]. Жанна Клименко присвячує свої статті діяльності українських перекладачів [2], Ганна Улюра перераховує сучасних митців українського перекладу, які працюють із текстами, написаними самими різними мовами, від поширених англійської та німецької до мов із балканської та скандинавської груп [3].

Формування мети статті. Було би зручно не шукати та комбінувати інформацію про сучасних українських перекладачів із різних джерел, а мати під рукою хоча б коротку збірку відомостей, яка висвітлює їхні здобутки та помилки для студентів-послідовників. Ставимо за мету акцентувати увагу на декількох іменах сучасного українського перекладу в цій статті.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розпочнемо плекду сучасних українських митців перекладу із Дмитра Чистяка (1987 р.н.), молодого письменника, літературного критика та перекладача із французької мови, який нааперед відомий перекладами бельгійського письменника Моріса Метерлінка. Дмитро Олександрович стажувався у Європейському колегіумі художньої літератури (Бельгія), у Колегіумі перекладачів художньої літератури Лоорен (Швейцарія) та Міжнародному центрі художнього перекладу (Франція); виступав із лекціями та доповідями у багатьох європейських країнах. Дмитро Чистяк відзначений найвищою перекладацькою нагородою Королівства Бельгія – премією міністерства культури Федерації Валлонія-Брюссель (2012) за «високохудожнє відтворення текстів франкомовної бельгійської літератури та внесок у її розвиток за кордоном». Також є лауреатом премії ім. Г. Сквороди (2012) та літературної премії ім. М. Рильського (2013) за переклади творів Маргеріт Юрсенар; а за коментований переклад «Вибраних творів» Ш. Ван Лерберга він відзначений премією ім. П. Куліша Національної спілки письменників України (2014). Здобутки та нагороди Д. Чистяка можна перераховувати довго, адже його перекладацька творчість є надзвичайно

плідною, завдяки своїм перекладам він дуже активно популяризує франкомовних авторів в Україні, а українських – за кордоном. Д. Чистяк мав ідею створення Гільдії перекладачів, аби боронити останніх та змушувати видавців гідно оплачувати їхню працю, проте розумів, що для цього потрібна людина, яка б займалася виключно цим, відмовившись від перекладацької роботи. На думку Дмитра Олександровича, кожен переклад – це новий твір, адже перекладач – це письменник, який наново переписує оригінал. Процес перекладу Чистяк називає співтворчістю з автором, «коли входити у якийсь містичний інтертекстуальний контакт із первісною словесною субстанцією, яка була закладена на початку у цей твір. А після першого містичного сплеску-варіанту шліфуєш, оперуючи знаннями з мовознавства, літературознавства, перекладознавства, культурології, антропології. Але без містичної єдності з текстом переклад неможливо читати, слова нібито є, а немає внутрішнього зв'язку, загубилася та мить всередині. На жаль, багато перекладів мертвотні» [4].

Михайло Найдан (1952 р.н.) – перекладач та письменник із галицьким корінням, який народився у штаті Нью-Джерсі, США. Саме він є людиною, що познайомила американського читача із творами Павла Тичини, Максима Рильського, Ліни Костенко, Юрія Андруховича, Юрія Винничука та багатьох інших. Найдан також перекладає з російської на англійську, зокрема, твори Марини Цветасової. Для молодого перекладача діяльність Михайла Найдана є справжньою знахідкою, адже в кожному своєму інтерв'ю він дає професійні поради майбутнім спеціалістам. Михайло перекладає лише ті твори, які його захоплюють, та протягом цього процесу нерідко контактує з авторами для консультації. «Переклад поезії більше потребує слуху. Тут треба зберігати звукобудову оригіналу, а також те, що я називаю органічним ритмом... Зазвичай я швидко роблю перший варіант... Коли перекладаю поезію, часто читаю оригінал вголос, щоб увійти в мелодію та світ тієї поезії. Тоді полишаю переклад на декотрий час, аби відійти від нього...» [5]. Михайло Найдан – один із тих діючих перекладачів, який постійно працює над іміджем України в світі та підтримує українську творчу молодь у Сполучених Штатах. Завдяки йому сьогодні можна побачити твори сучасних українських письменників у перекладі на американському книжковому ринку.

Ірина Качанюк-Спех (1935 р.н.) – перекладачка, зусиллями якої українська література стала відомою у Німеччині, адже саме там живе та працює пані Ірина. Пані Ірина розуміла, що німецьке суспільство знає таких російських класиків, як Чехов та Достоевський, проте ніколи не знайомилося із творчістю Лесі Українки та Тараса Шевченка. Перший переклад збірки Лесі Українки «*Contra spem spero*» німецькою мовою, зроблений перекладачкою, став ніби символом, що Європа, Німеччина зокрема, відкриває свої двері українським письменникам. Качанюк-Спех особливо захоплювалася творчістю Лесі Українки, і завдяки їй персонажі п'єси «Лісова пісня» тепер розмовляють німецькою. Досягнення пані Ірини полягає у тому, що вона зуміла передати особливу ритмомелодію творів Лесі Українки, адже вона зберігає білий вірш там, де він є в оригіналі, а римованим рядкам відповідають, у свою чергу, римовані в перекладі. Качанюк-Спех відтворила форму драми та її образи, створивши переклад, сповнений знахідок як інтерпретацій перекладача. Цікавий факт з діяльності пані Ірини полягає в тому, що вона здійснила перший у світі переклад «Енеїди»

І. Котляревського німецькою мовою на прохання свого сина, який, навчаючись у гімназії, хотів порівнювати однойменні твори Вергілія та Котляревського. Під час перекладу поезії Качанюк-Спех радить враховувати особливості граматики мови, якою оригінал перекладається, та намагатися схопити думку та атмосферу поезії, щоб носії обох мов відчували одне й те ж саме під час прочитання вірша або поеми.

Олександр Васильович Ірванець (1961 р.н.) – ще один талановитий український письменник та перекладач, який працює з білоруською, польською, російською, французькою та чеською мовами. Він відомий своїми перекладами з російської на українську творів для дітей Григорія Остера, з білоруської – прози Василя Бікава та Уладзімера Арлова, з польської – Януша Корчака та Януша Гловацького, з французької – Іва Бруссара. Олександр Васильович вважає, що розуміння оригіналу, розуміння епохи, реалій, описуваних у творі, який перекладається, – основа вдалого перекладу художньої літератури. Безперечно, важливим є володіння лексичним багатством рідної мови, її сленгу тощо. Олександр Ірванець радить перекладачам-початківцям частіше зазирати у словник, навіть якщо є враження, що все зроблено досконало, та бути ознайомленим з іншими роботами автора, твір якого перекладається зараз, попри те, що вони не мають зв'язку один з одним.

Анна Іванченко – перекладач-фрілансер, закінчила магістратуру Інституту перекладачів та міжнародних відносин (Страсбург, Франція) за спеціальністю «Усний переклад». Анна працює перекладачем-синхроністом з 2007 року, брала участь у заходах самого різного рівня: від Європарламенту до кінофестивалів. Має авторський телеграм-канал, присвячений перекладу та лінгвістиці. За словами пані Іванченко, переклад – це не просто заміна слів однією мовою відповідними словами з іншої. Для того, щоб сенс висловлювання справді подолав мовний бар'єр, необхідно передати енергію та силу, що стоять за цими словами. Саме тому своїм професійним слоганом перекладачка обрала вислів «*Conveying the power of words*» (Передаючи силу слів). За плечима Анна Іванченко має не лише досвід синхронного та послідовного перекладу на рівні найвищих ешелонів світової влади, як, наприклад, синхронний переклад на Парламентській Асамблеї Ради Європи, але й письмові переклади з різної тематики: переклад законодавчих актів із держзакупівель, переклад для української локалізації Windows7, переклад документації до тендерів на добування нафти в Сирії та Афганістані, переклад презентаційної брошури української національної збірної для Міжнародної шахової олімпіади. Пані Анна також наголошує, що перекладач повинен володіти не тільки іноземною, а й рідною мовою. «Професія перекладача – це не просто знання декількох мов, а вміння встановлювати між ними зв'язок, велика загальна ерудиція, а для усного перекладача – ще й певні навички ораторського мистецтва» [6]. Анна Іванченко – справжній професіонал своєї справи, її розповіді про робочий процес, починаючи з того, як їй пощастило перекладати Жан-Клода Ван Дамма, Джона Малковича та Джарета Лето на міжнародних кінофестивалях, та закінчуючи різноманітними курйозами, коли виконавець впевнений, що вона, володіючи українською та російською, спокійно зможе перекласти щось литовською або казахською, – скриня безцінного досвіду для перекладача, що лише розпочинає свій шлях.

Король Олег Богданович (1952 р.н.) – український перекладач, який насамперед відомий своїми перекладами зі шведської

мови. Також працює з англійською, польською, чеською, болгарською, словацькою, німецькою та французькою, при цьому деякі з них він вивчив самостійно. Олег Богданович свій найперший переклад здійснив у віці 12 років, коли самостійно переклав українською мовою відому на той час пісню «Кольбельная с четырьмя дождями» Станіслава Пожлакова. Під час перекладу прози пан Олег радить прочитати твір-оригінал два-три рази перед початком роботи, адже він порівнює процес перекладу із шлюбом – спочатку треба добре познайомитися та звикнути. А якщо не вдається перекласти той чи інший уривок із прози або поезії – відкласти процес на певний час, якщо не має часових обмежень. Буває, що перекладач під час роботи з оригінальним текстом виявляє певні помилки або неточності в автора, наприклад, пан Олег в одному із творів побачив, що героїня має проживати в канадському Детройті, коли Детройт – це американське місто. Серед найвідоміших доробок Олега Короля є такі переклади українською мовою, як «Пісня Соломона» американської письменниці Тоні Моррісон, «Світло в серпні» американця Вільяма Фолкнера, твори шведського автора Віллі Чюркльунда. Також Олег Богданович перекладає поезію своїх співвітчизників багатьма мовами, наприклад, вірш «Апокаліпсис» Василя Терещука він переклав дев'ятьма мовами, а «Я лежав при дорозі, як сніг...» Романа Скиби – сімома.

Якубович Михайло Михайлович (1986 р.н.) – відомий український сходознавець, перекладач, дослідник філософської думки ісламського світу. Автор першого повного перекладу смислів Корану українською мовою з арабської, який офіційно опублікований урядовими організаціями Саудівської Аравії та Туреччини, ісламськими організаціями України. Перший наклад перекладу Корану побачив світ у Медіні у 2013 році, і це стало першою україномовною книгою в Саудівській Аравії. Пан Якубович займається актуальними питаннями буття ісламу на теренах України, зокрема розвитку мусульманської філософської традиції в Золотій Орді та Кримському ханстві. Має спеціальну відзнаку Національного конкурсу філософських перекладів. Під час перекладу Корану Михайлу Якубовичу було найважче створити мусульманський конфесійний стиль української мови, адже перекладів українською з арабської та попередніх напрацювань із сакральними текстами не так багато. У своєму перекладі пан Михайло передусім акцентував увагу на особливостях коранічного віровчення та смислах, які ця книга несе людству. Адже сакральні тексти – це не просто читання заради інтересу, це передусім наполегливе звертання до людини, яке вимагає від нас певних дій, усвідомлення того, куди людина йде, що робить і для чого живе. В Острозькій академії Якубович очолює Центр перекладу із сакральних мов. Для порівняння власного результату Михайло Михайлович цікавиться також перекладами смислів Корану на інші слов'янські мови.

Христина Ярославівна Назаркевич (1964 р.н.) працює у Львівському національному університеті ім. Івана Франка, де викладає теоретичні та практичні курси з німецького перекладу та керує студентськими перекладацькими проектами. Першою спробою себе у професії став переклад пані Христіною декількох листів Моцарта до кухні, що були опубліковані в еротичному журналі «Лель» у 1993 році. Перекладачка дотримується тієї думки, що лише великий текст може стати справжньою перекладацькою школою. Теоретично Назаркевич знає, що великий твір треба перечитати та досконало вивчити

перед перекладом, але практично часто починає займатися справою під час першого читання. Христина Ярославівна визнає, що видавництва часто треба вмовляти надрукувати той чи інший переклад українською мовою автора, який у нашій країні невідомий. Також вона зазначає, що перекладачу для набуття досвіду варто читати, читати багато, особливо поезію, в якій є невичерпний потенціал. Адже якістю перекладача мало би бути фанатичне зацікавлення словом.

Бондар Андрій Володимирович (1974 р.н.) – ще один талановитий вітчизняний поет та перекладач, який працює з російською та англійською мовами, але перш за все він відомий своїми перекладами з польської, особливо творів Вітольда Гомбровича, адже з перекладу повісті «Фердидурке» цього польського автора й розпочалася кар'єра Бондара як перекладача. Пан Андрій зазначає, що існує ще багато чудових польських творів, які невідомі українському читачеві саме через відсутність перекладу. Через польське коріння Андрій Володимирович називає польську мову своїм «другим я», а польську літературу – багатим та вдячним простором. Перекладач зазначає, що прозу слід перекладати в такому ж темпі, в якому писався оригінальний текст, тобто відчуті незримий авторський ритм вкрай важливо. Пан Андрій виступає виключно за принцип адекватності у перекладі, який народжується з розуміння тексту та контексту. Домислювати та додавати – не принцип Бондара, заради гарного звучання це робити непрофесійно, на його думку, адже в такому разі з'являється не переклад, а паралельна література. Андрій Володимирович зазначає, що гарний перекладач може однаково успішно перекласти інструкцію до бензопили та бароковий вірш. Також він радить контактувати з автором, якщо є можливість, для пояснення реалій, що є чужими нашій культурі.

Якщо Андрій Бондар надає перевагу прозовим перекладам та не воліє перекладати поезію, то Савенець Андрій Миколайович (1977 р.н.) перекладає саме її, особливо польську та англійську. В його перекладах публікувалися вірші В. Шекспіра, Р. Фроста, Е. Дікінсон, Дж. Моррісона, Віслави Шимборської та Юзефа Чеховича. Пан Савенець називає переклад ідеальною формою рецепції літературного твору та апофеозом читачької насолоди. Зухвалість, затиїсть, недовіру до себе та покору він вважає важливими рисами перекладача художньої літератури.

Серед постатей, котрі познайомили світ з українською літературою, значне місце займає Анна-Гая Горбач (1924–2011), перекладачка та науковець, яка популяризувала вітчизняну літературу на німецькомовних теренах. Початок перекладацької діяльності пані Горбач припадає на кінець 50-х років, коли у Німеччині виходить збірка творів українських авторів у її перекладі. Горбач амбіційно прагнула показати, хто є українці, як їм живеться після довгої визвольної боротьби. До збірки перекладачка включила таких авторів, як М. Хвильовий, В. Підмогильний, Г. Косинка, вона також подає два оповідання М. Коцюбинського та три В. Стефаника, та з повоєнних авторів Горбач обирає О. Довженко, І. Вільде та І. Сенченко. Під час перекладу пані Анна-Гая творила власні метафори та нерідко доместикувала текст оригіналу, передаючи українські реалії баварськими аналогами. Метою антології було відокремити українську літературу від російської, адже на той час у Німеччині не було українистики як такої, та довести німецькому читачеві, що Україна – не Росія, не південна її частина, а абсолютно окрема територія із власними унікальними культурними здобутками.

Не можемо оминати увагою блискучу постать Роксоляни Петрівни Зорівчак (1934–2018), англіста-фразеолога, перекладознавця, дослідниці теоретичних проблем перекладу та специфіки входження української літератури до англomовного світу і англomовних літератур до української літератури, засновниці англomовної Шевченкіани як окремої дослідчої галузі, доктора філологічних наук, академіка, відмінника освіти України, яка розробляла концепцію вишколу перекладачів та методика викладання перекладознавчих дисциплін. Тривалий час Р. Зорівчак працювала над розвитком нової галузі перекладознавства – Кочурознавства. Саме їй належить ініціатива створення серій перекладознавчих бібліографій Наукової бібліотеки Львівського університету, яку відкриває покажчик «Григорій Кочур», де пані Роксоляна – науковий редактор та автор передмови. Це була перша персональна бібліографія перекладача і перекладознавця в Україні. Науковий збуток Роксоляни Петрівни – близько 1200 праць. Виступала проти західної концепції, що сучасний глобалізований світ заслуговує лише одну мову – англійську. В одному з інтерв'ю пані Зорівчак розповіла про знайомство із англійською поетесою Вірою Річ, яка була закохана в українця, почала вивчати українську в Лондоні та через деякий час стала перекладати англійською мовою українську поезію (Шевченка, Франка, більше 51 автора загалом). Роксоляна Петрівна багато зробила для сприяння співпраці вітчизняних філологів з англomовними дослідниками, читаючи лекції з перекладознавства і фразеології в Лондонському та Іллінойському університетах [8].

Максим Віталійович Стріха (1961 р.н.) – чудовий приклад, що талановита людина талановита в усьому, адже це не тільки доктор фізико-математичних наук, але й письменник, літературознавець та перекладач художньої літератури, перекладом якої пан Максим захоплюється з початку 1980-х років. У перекладах М. Стріхи виходили поетичні та прозові твори Данте, Вордсворта, Колріджа, По, Свінберна, Вітмена, Дікінсона, Стівенсона, Кіплінга, Т.С. Еліота, Ередія, Буніна, Брюсова, Гумільова, Мандельштама, Мараї, Мілоша, Хадановіча та інших класичних і сучасних авторів. У перекладознавстві М. Стріха сформулював та обґрунтував концепцію націєтворчої функції українського художнього перекладу. Пан Максим отримав премію Кабміну України ім. Рильського (2015) за переклад з італійської поеми Данте «Божественна комедія. Пекло».

Остап Тарасович Сливинський (1978 р.н.) – ще одна перлина українських перекладу, літературознавства та поезії. Перекладає художню та наукову літературу з польської, болгарської, македонської, англійської та білоруської мов та вважає, що головне у перекладі – відчуття міри, доречності та відповідальності перед читачем. В інтерв'ю «Громадському радіо» пан Остап зазначив, що дотримується ідеї, що нема чогось, що не можна перекласти. Також він підкреслює, що український переклад уже не витісняється з ринку російським, адже останнім часом тема художнього перекладу активізувалась у нашій країні. О. Сливинський робить акцент на тому, що мова містить у собі ресурс розвитку, та необхідно вміти ним користуватися. Свої переклади пан Остап намагається насичувати складними синонімами та рідко вживаною лексикою [9].

Висновки та перспективи подальших пошуків. На жаль, стаття не в змозі перерахувати абсолютно всіх сучасних українських перекладачів, адже, на щастя, талановитих митців вітчизняного перекладу стає все більше й більше завдяки зростанню

попиту на літературу різних жанрів авторів з усього світу. Студентові як майбутньому перекладачеві та знавцю своєї справи варто безупинно відкривати для себе нові імена українських перекладачів як наставників у цій сфері, адже вони, маючи безцінний досвід роботи, часто готові ним поділитися з молодим поколінням, щоб останнє не тільки перейняло здобутки, але й було готове до помилок та труднощів, з якими може зіштовхнутися будь-який спеціаліст.

Кожний переклад, особливо художній, – це унікальне бачення реалії іншої культури перекладачем, і вважаємо вкрай доцільним, щоб перекладачі-початківці знали як можна більше колег по цеху та не боялися з ними контактувати або про них читати, щоб дізнаватися про практичні труднощі, які можуть з'явитися у такій нелегкій та тривалій справі – перекладі.

Література:

1. Шайдт В.Ю. Сучасний стан та перспективи українського перекладу. Київ, 2010//Репозитарій НАУ. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/23045> (дата звернення: 2.01.2021)
2. Клименко Ж. Формування уявлення учнів про діяльність українських перекладачів як вияв екзистенційного вибору. Київ, 2015.// Національна бібліотека України ім. В.І. Вернадського. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Litpro_2015_5_42.pdf (дата звернення: 5.01.2021)
3. Улюра Г. Знак якості: українські перекладачі, яким довіряєш. URL: <https://life.pravda.com.ua/culture/2017/01/27/222293> (дата звернення: 10.01.2021)
4. Дмитро Чистяк: «На жаль, багато перекладів мертвотні// Інтерв'ю Читомо. URL: <https://archive.chytomo.com/interview/dmytro-chystyak-na-zhal-bahato-perekladiv-mertvotni> (дата звернення: 12.01.2021)
5. Інтерв'ю з перекладачем: 14. Михайло Найдан. URL: <https://www.google.com.ua/amp/s/rozмова.wordpress.com/2020/04/21/mykhailo-naidan/amp> (дата звернення: 15.01.2021)
6. Anna Ivanchenko. О себе. URL: <http://anna.word4power.com/ru> (дата звернення: 19.01.2021)
7. Зорівчак Р. Український художній переклад як націєтворчий чинник. *Літературна Україна*. 2005. №1 (13 січня). С. 7.
8. Відійшла у вічність Роксолана Петрівна Зорівчак // Онлайн-журнал наукового товариства ім. Шевченка. 2018. URL: <https://ntsh.org/node/661> (дата звернення: 25.01.2021)
9. Остап Сливинський. Читачі готові голосувати за українські переклади гаманцем// Громадське радіо. URL: <https://hromadske.radio/podcasts/hromadska-hvylya/chytachi-gotovi-golosuvaty-za-ukrayinski-pereklady-gamancem-ostap-slyvynskyy> (дата звернення: 2.02.2021)
10. Демецька В.В. Адаптація як поняття перекладознавства й культурології. *Вісник СумДУ. Серія Філологія*. 2007. №1, т. 2. С. 96 – 102.

Chernova Yu. Contemporary Ukrainian translators

Summary. The article deals with contemporary Ukrainian translation and its personalities in particular. It pinpoints the most prominent representatives of this sphere. The research material is oriented towards practical achievements of the most brilliant ambassadors of belles-lettres translation, many of whom are also involved in interpreting. The article presents a terse catalog with data about contemporary Ukrainian translators and emphasizes such figures as Dmytro Chystiak, Mykhailo Naidan, Iryna Kachaniuk-Spiekh, Oleksandr Irvanets, Anna Ivanchenko, Oleh Korol, Mykhailo Yakubovych, Khrystyna Nazarkevych, Andrii Bondar, Andrii Savenets, Roksoliana

Zorivchak, Maksym Strikha and Ostap Slyvynskyi. Short notes about each of them are submitted in the research, namely what translation they perform, what languages they translate into, what they think of translation in general and what tips and recommendations they can give a future translator. D. Chystiak by his translation popularizes French-speaking authors in Ukraine and Ukrainian-speaking abroad, moreover he has translated film products from French for Pershyi National Channel and performed consecutive translation in French Institute in Ukraine and in Embassy of Switzerland in Ukraine. M. Naidan has introduced works written by P. Tychyna, M. Rytskyi, L. Kostenko, Yu. Andrukhovych, Yu. Vynnychuk to an American reader. Due to the efforts of I. Kachaniuk-Spiekh Ukrainian literature has become known in Germany. O. Irvanets is popular with his translations from Russian into Ukrainian of literature for children, such

as H. Oster, the translation of prose from Belarusian, such as works written by V. Bykav and U. Arlov, the translation from Polish, for example, Korchak and Hlovatskyi, and from French, for example, Brussar. A. Ivanchenko is a famous young simultaneous translator, who participates in absolutely various events, from the European Parliament to film festivals. O. Korol is first and foremost famous for his translation from Swedish, whereas A. Bondar specializes in Polish. M. Yakubovych is the author of the first full translation of Koran from Arabic into Ukrainian. A. Savenets translates Polish and English poetry. The research doesn't omit Roksoliana Zoivchak, the legend of Ukrainian translation, who initiated English-speaking Shevchenkiana and developed such a branch of translation studies as Kochur studies.

Key words: translation studies, contemporary Ukrainian translation, translator, belles-lettres translation, interpreting.